

BIRMA JE DARILO, ODPRI GA

Marjeta Pija Cevc

NOVO
ŽIVLJENJE
V MOČI
DUHA!

IZ ŽIVLJENJA URBANE REDOVNICE

BIRMA JE DARILO, ODPRI GA!

Marjeta Pija Cevc

2024

Marjeta Pija Cevc

Birma je darilo, odpri ga!

© Uršulinski zavod, 2024

Besedila Janeza Pavla II. so iz njegovih nagovorov ob angelusu
(www.vatican.va), prevod Marjeta Pija Cevc

Z dovoljenjem redovne predstojnice s. Marije Meserko, OSU

Prva elektronska izdaja

Oblikovanje naslovnice: Klara Pogačar

Jezikovni pregled: Erika Komatar

Oblikovanje notranjosti in prelom: Klara Pogačar

Izdal in založil: Uršulinski zavod za vzgojo, izobraževanje, versko
dejavnost in kulturo, Ulica Josipine Turnograjske 8, Ljubljana

Odgovarja: Marjeta Pija Cevc

Ljubljana 2024

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in
univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID 216815107

ISBN 978-961-96603-5-5 (PDF)

Kazalo

Tri dni pred birmo, zvečer	1
Dva dni pred birmo, popoldan	3
Večer pred birmo, 19.30	5
Prva zgodba: Kaja	6
Druga zgodba: Nej	8
Tretja zgodba: Matic	9
Četrta zgodba: Gajba	11
Peta zgodba: Majki	13
Šesta zgodba: Mama	15
Sedma zgodba: Teja	17
Večer pred birmo, 21.45	19

Tri dni pred birmo, zvečer

Nej se je obesil na domofon in čakal, ali bo priklical sestro Tejo.

»Nej, samo ti si upaš tako dolgo zvoniti ob večerni uri,« je zaprasketalo skozi zvočnik.

»Sem se že ustrašil, da ne bom preveč nevljuden.«

»Ko sem videla, kdo je pred vrati, sem se pomirila. Sicer mi je pa malo dvignilo pritisk,« je priznala redovnica.

»Upal sem, da bo Bog na moji strani,« je taktično rekel Nej.

Zaslišal se je pisk in klik odložene slušalke.

Prišla bo, je vedel.

Teja je bila v nekaj minutah pred vhodom in ga povabila naprej.

Ko sta sedela za okroglo mizo, je nadaljevala: »No, povej, kaj te je prignalo s tako nujnostjo do nas?«

Ni ga gledala s strogimi očmi, pač pa z odprtostjo. Nej je vedel, da je pri njej lahko kot doma in je mirno začel:

»Ni tako hudo, se opravičujem za zvonjenje, res sem si želel nocoj govoriti z vami. Čez tri dni se zadnjič vidim z birmanci in rad bi jim dal nekaj za spomin, za popotnico.«

»Ne bi stopil rajše v trgovino ali knjigarno?« je tipajoče preverila Teja.

»Ne, rad bi, da je nekaj osebnega.«

»Zakaj si torej prišel k meni, kaj imaš v mislih?«

»Vi imate precej let več od mene in od birmancev, to pomeni več izkušenj, drugačen pogled. Mogoče bi lahko od vas slišali, kaj vam pomeni birma, in bi to nekako preoblikoval v darilo zanje.«

»Mladi danes so drugačni, kot sem bila jaz, ko sem šla k birmi, ne bo jih zanimalo.«

»Seveda so drugačni, ampak kaj sploh prinese birma za življenje, kako se v praksi prepoznajo darovi Svetega Duha, to bi jih lahko nagovorilo. Meni so radi prisluhnili, če sem jim tako govoril – za življenje.«

Teja je umolknila in se malo čudila modrosti mladega bogoslovca. Nej je v prvem letniku semenišča, Teja ga pozna od srednješolskih let. Že od začetka

je občudovala njegovo raziskovalno zavzetost in iskrenost na poti iskanja Boga. Tudi zdaj je prepoznala njegovo pristno željo po darovanju za mlade, po tem, da bi poiskal nekaj, kar bi jim pomagalo živeti kot kristjani.

Molk je podaljšala še za hip in prosila Svetega Duha za navdih, kaj naj mu odgovori.

»Mogoče bi lahko naredila kaj skupaj. Imam zbrana kratka razmišljanja papeža Janeza Pavla II. o darovih Svetega Duha, nekoč so me zelo nagovorila in mi odprla oči. Ampak to je še korak predaleč za mladino ...«

Nej je še vedno čakal.

»Hmm, kaj če bi ti, Nej, vprašal svoje prijatelje, ali imajo kakšno izkušnjo iz svojega življenja, ki bi jo lahko imeli za delovanje Svetega Duha? Mogoče so ti že kdaj govorili o tem.«

»Lahko poskusim ... Malo dvomim, mogoče uspe.«

»Še vedno pa bi potrebovala nek uvod, kaj birma je za življenje. Pa par besed na koncu, to vedno dobro dene – nekaj spodbude,« je še predlagal Nej.

Teja je malo podvomila v celoten projekt in po žensko zavito rekla:

»Nej, če ti dobiš sedem zgodb, potem je vse mogoče.«

»Se bom potrudil. Teja, prosim, tudi vi napišite eno.«

Nasmehnila se je.

»Tudi jaz bom eno,« je rekel Nej. »Samo še pet jih rabim. In spomnim se, kaj mi je pripovedovala Kaja. Samo še štiri ...«

V Teji se je začelo prebujati upanje, da je načrt uresničljiv.

»Prav, pa poskusiva,« mu je potrdila sodelovanje.

»Velja, se dobiva spet čez dva dni. Ne bom tako dolgo zvonil.«

»Ne bo treba, če prideš ob 19.30, te bom čakala tu spodaj.«

»Zmenjeno!«

Dva dni pred birmo, popoldan

Teja je sedela za računalnikom in poskusila napisati nekaj misli o »birmi za življenje«. *In to za mlade*, je zazvenelo s poudarkom.

Vedno je lahko biti pameten, ko se gleda na dogajanje nazaj – po bitki je lahko biti general. Toliko sem stara, da bi že lahko sodila med take življenjske generale.

Ko pa je človek še mlad in je še vse pred njim, je svet videti čisto drugačen. Kaj pa jaz vem, kako je biti mlad danes?

Zdrznila se je ob misli, da preveč cinca, opustila je dvomeči pristop in si prisluhnila v globini srca. Začela je tipkati:

1. Birma je »paket«, ki sem ga prejela z maziljenjem, vsebina se mi je razodela šele skozi nadaljnja leta življenja, ne takoj. Ne obupati nad Bogom, če ne bo jutri vse tako, kot si želim ali pričakujem. Bog ne dela na gumb, tudi Sveti Duh ne postane otipljiv in očiten takoj naslednji dan po birmi.

2. Vsebino »paketa« lahko spoznam, če ga odprem in poiščem »ključ«, da bo »zadeva« začela delovati – nekaj sodelovanja je potrebnega. Pri tem ni pomembno, kaj znam, ampak kdo sem. Dobro je, da znam molitve, naštetih glavne grehe, deset zapovedi in tako naprej. A kdo sem in kako me vidi Bog, kako lahko to dojamem na sebi lasten, edinstven, osebni način – to mi pomaga odkriti prav Sveti Duh. Me to zanima? Ga sprašujem? Vem, kako bi se to lahko naredilo? Paket birme se mi bo razpakiral skozi dialog z Bogom, skozi življenje, ko se iz dneva v dan skozi vzpone in padce učim o sebi, ljudeh okoli sebe, svetu, življenju samem in se v vsem tem srečujem z Bogom.

3. Bistvo birme je v tem, da je zdaj v resnici na potezi Sveti Duh, moja vloga je, da odkrijem, kako sem z Njim povezana in kako prepoznati Njegovo delovanje. Za to ni receptov, to je življenjska umetnost. To je tako velika naloga, da imamo zanjo na razpolago vse življenje. Gre namreč za veliko vprašanje ljubezni. Odkriti, kaj je prava ljubezen in kako ljubiti, je prevelika

naloga, da bi ji prišla do dna že danes do večera ali celo sama. Zato mi prihaja na pomoč Sveti Duh.

4. Če ne odkrijem, kaj si želim – tudi glede Boga in birme – se vse začasno ustavi, gre na »stand-by«. Paket ostane zaprt. Ko pa odkrijem, da me v resnici Bog privlači in zanima – vsaj malo – potem se pot lahko začne, znova se pritisne na »play«.

5. Vem, da mnogi po birmi spakirajo in odidejo. Tisti, ki ostane ali ki poskuša iti proti toku in tvegati več, naj prisluhne globinam svojega srca: Kaj si v resnici želim? Mi Bog pri tem prihaja naproti? Se lahko z Njim spoznam tako, da bova na ti? Je Sveti Duh res nekaj, kar deluje in bo zame – ali ni le za duhovnike, redovnice, stare ljudi?

6. Vem, da ima smisel ostati v Cerkvi le, če me življenje prepriča, da je nekaj na tem, da lahko verjame besedam, ki jih sliši v cerkvi. Potrebujemo videti ljudi, ki res tako živijo. Zdaj, po birmi, ima vsak birmanec priložnost, vabilo in izziv, da odkrije, ali je lahko prav on (prav ona), tisti, ki bo s svojim načinom življenja razodeval, kar se govori o Bogu v cerkvi.

7. Da, v ozadju so vprašanja: Je v resnici možno, da Sveti Duh deluje, živi tudi v meni? Mi lahko spremeni življenje, me lahko spremeni, naredi podobnega Jezusu? Bo to res dobro zame? Ni pretežko? So darovi Svetega Duha le besede, ki jih znam naštet, ali bodo postali izpolnjena obljuba, ki jo lahko izkusim na lastni koži? Bo to odvisno od mene in mojih prizadevanj ali je možno, da bo to najprej delo Svetega Duha, ki mu jaz rečem ja?

8. Birma pomeni stopiti na pot življenja, kjer sam poiščeš odgovore, ki ti jih izpisuje Sveti Duh. Naučiti se moraš brati, kaj ti piše, slišati, kaj ti govori.

Hmm, srce se mi je kar ogrelo, se je na koncu pisanja zavedla Teja. Nisem vedela, da sem še vedno povezana z mladimi, da so mi tako pri srcu. Že nekaj let je imela poslanstvo drugje, srečevala se je predvsem z odraslimi.

Večer pred birmo, 19.30

Teja skozi zaveso spremlja, od kod se bo pojavila Nejeva postava. Rada bi ga prehitela. Po stopnicah se zaslišijo koraki in glas sestre Petre ter moškega. »Nej?« se začudi Teja.

Petra pride izza vogala in pripelje mladeniča do Teje. »Oglasil se je pred petnajstimi minutami in prosil, ali si lahko ogleda samostansko kapelo. Rektor bogoslovja, ki je moj sošolec, mi je omenil, da bo prišel,« je predstojnica razložila sestri Teji, ki ju je presenečeno gledala.

Tako olikanega Neja ni bila navajena. Bil je pristen, dober, prijazen, a vseeno poln nepredvidljivih potez. Tudi zdaj mu je uspelo biti drugačen od pričakovanega.

»Hvala,« je Teja prevzela obiskovalca od sestre in hitro sta bila za mizo v sprejemnici.

»Uspelo mi je,« je hitro začel Nej, »zato sem si izprosil obisk v vaši kapeli, kjer mi je v navdih podoba Kristusa, ki se pogovarja s Samarijanko. Zahvalil sem se za vse, ki so se odločili pomagati in so mi dali del sebe, svojo izkušnjo poti z Bogom. Napisanih imam šest zgodb!«

»Tudi meni je uspelo, se mi zdi. Pomislila sem še, da bi na koncu vsakega dela dodala vzklik prošnje k Devici Mariji, k priprošnjici, ona lahko vsakemu izprosi milosti in darov.«

»Sem za!« je bil kratek Nej.

Odprl je prenosnik in začela sta pregledovati besedilo. Sem in tja sta kaj popravila, večinoma pa se je vse lepo ujemalo.

Besedilo sta razvrstila takole:

Prva zgodba: Kaja

Šla sem na duhovne vaje za družine, ker so potrebovali pomoč pri varstvu otrok. Duhovne vaje kot duhovne vaje me niso zanimale, bilo mi je pa zelo všeč, da se bom ukvarjala z otroki, se z njimi igrala. Zlasti sem se veselila biti z najmlajšimi. Hodim v gimnazijo in po malem razmišljam, kaj bom po maturi, čeprav imam pred sabo še dve leti. Razmišljam o delu vzgojiteljice. Gledati v obraze otrok, spremljati njihove poglede, čebljanje, kobacanje in prve besede, to me vedno spravi v dobro voljo. Veseli me tudi spremljanje njihovega napredka. Sprva mi je bilo na duhovnih vajah res lepo, tretji dan pa so otroci postali bolj tečni, jaz pa že utrujena. Celo na živce so mi šli. Po kosilu, ko so bili otroci pri starših, sem zavila v dvorano, kjer je bila velika freska, na kateri deček daje hlebček kruha Jezusu. Gledala sem to podobo, skoraj na jok mi je šlo. Naenkrat me je presenetilo spoznanje od znotraj, da sem jaz ta deček, ker dajem vso moč, moje sposobnosti za te nagajive in jokajoče otroke, zdelo se mi je, da dajem kruh same sebe drugemu. Breme utrujenosti je izginilo in vame sta se vrnila moč in veselje do otrok. Še več, počutila sem se blizu Bogu, Jezusu, da sva kot prijatelja. Ta nov pogled sem doživela kot luč od zgoraj, od takrat naprej sem več molila in to mi ni bilo več odveč.

Sv. Janez Pavel II., o daru modrosti

Prvi in največji od teh darov je modrost, ki je luč, ki jo prejmemo od zgoraj; je posebna soudeležba pri tistem skrivnostnem in najvišjem znanju (poznavanju, vedenju), ki je znanje o Bogu samem. Pravzaprav beremo v Svetem pismu: »Zato sem molil, in dana mi je bila preudarnost, klical sem, in name je prišel duh modrosti. Bolj sem jo cenil kakor žezla in prestole, v primerjavi z njo sem imel bogastvo za prazen nič.« (Mdr 7,7-8).

Ta višja modrost je korenina nove zavesti, spoznanja, ki ga prežema ljubezen, s pomočjo katere se duša tako rekoč seznanja (postane domača) z božanskimi stvarmi in jih okusi. Sveti Tomaž govori prav o »določenem okusu Boga« (*Summa Theol.* II-II, q. 45, a. 2, ad 1), zaradi katerega resnično

moder človek ni le tisti, ki pozna Božje stvari, ampak tisti, ki jih doživlja (izkuša) in živi.

Sveta Marija, Sedež modrosti, vodi nas k notranjemu okušanju Božjih stvari!

Druga zgodba: Nej

Spomnim se prvega srečanja z redovnico Tejo, tam ob spomeniku vsem žrtvam vojn je bilo. Prišla je k nam, ravno zadnji dnevi pred šolo so bili, in nam je »težila« – da ni prav, da se tam družimo, da ni dostojno. Odpikal sem jo. Drugo srečanje je bilo naključno v parku, potem pa sem začel prihajati k njej v samostan iz tedna v teden. Po smrti babice se je v meni namreč prebudila globoka želja, da bi v življenju koristilo poznati Boga. Vedel sem, da je bila babi zelo verna, imela je rada Boga, jaz pa njo. Mogoče je ona izprosila ta dar pri Bogu, ne vem. Začelo me je zanimati, kdo je Bog, kaj mi želi povedati zame v življenju, imela sva tudi bitke. Tejo sem prosil za pomoč na poti raziskovanja, ki sem jo začel, ona mi je ves čas govorila, da je Bog tisti, ki me privablja k sebi, da mi Bog odpira srce, da bi Ga lahko osebno spoznal. Zelo sem hvaležen, da mi je stala ob strani in mi pomagala, da sem začel prepoznavati in razumevati, kako me Bog nagovarja po znamenjih. Za pot mi je svetovala štiri P-je: potrpežljivost, postopnost, ponižnost in prošnja; ter branje Svetega pisma.

Sv. Janez Pavel II., o daru razumnosti

Dobro vemo, da je vera pripadnost Bogu v soju skrivnosti; je pa tudi iskanje v želji, da bi bolj in bolje spoznali razodeto resnico. Takšno notranjo željo nam zdaj posreduje Sveti Duh, ki nam skupaj z vero podarja prav ta posebni dar inteligence in tako rekoč intuicije Božje resnice.

Beseda intelekt izhaja iz latinske besede 'intus legere', kar pomeni 'brati v sebi, prodreti, temeljito razumeti'. S tem darom Sveti Duh, ki vidi v Božje globine (1 Kor 2,10), verniku posreduje odblesk takšne prodorne sposobnosti in odpre srce za radostno razumevanje ljubečega Božjega načrta. Ponovno se obnovi izkušnja emavških učencev, ki sta ob lomljenju kruha prepoznala vstalega Gospoda in si med seboj rekla: »Ali ni najino srce gorelo v naju, ko nama je po poti govoril in odpiral Pisma?« (Lk 24,32).

Sveta Marija, Poslušalka, izprosi nam dar luči Duha za prepoznavanje Božjega delovanja v našem življenju!

Tretja zgodba: Matic

Ko me je Majki prosil, ali bi mu lahko svetoval, kaj naj stori z denarjem, ki mu ga je zaupal pokojni oče, sem bil v dvomu, ali sem prava oseba za tak nasvet. Imel sem le dve leti več od njega, oba sva bila še študenta. Sem pa v tistem trenutku molil, iskreno sem prosil Svetega Duha za pomoč. Dobil sem vzgib, naj preverim Majkijevo svobodo do denarja – kaj mu ta pomeni, kako razume njegov pomen. Vprašal sem ga, ali lahko denar tudi izgubi – v poslovnem svetu pri naložbah obstajajo tveganja. Zdrznil se je in rekel, da tega res ne želi, saj je bil očetov. A nekaj trenutkov pozneje je že dojel, da mu je oče denar zapustil z namenom, da bi ga uporabil za nekaj koristnega in za osebno rast, da bi postal pravi mož, to pa pomeni preizkušnje in tveganje. Denarja se ni več oklepal, ni pa želel ravnati z njim brezglavo. Vesel sem bil njegove odprtosti, iskrenosti, iskanja, kaj je prav. Pozneje sem bil priča, kako je odkril celo bližino Boga Očeta, ki je izvir vsega dobrega na svetu – tudi denarja, ki ga je prejel po očetu.

Sv. Janez Pavel II., o daru vednosti

Spregovorimo še o enem daru, daru vednosti, s katerim nam je dano spoznati pravo vrednost ustvarjenin v njihovem odnosu do Stvarnika.

Vemo, da je sodobni človek prav zaradi razvoja znanosti še posebej izpostavljen skušnjavi, da bi si svet razlagal naturalistično. Pred mnogovrstnim veličastvom stvari, njihovo zapletenostjo, raznolikostjo in lepoto tvega, da jih absolutizira in skorajda pobožanstvi do te mere, da jih naredi za najvišji cilj svojega življenja. To se zgodi zlasti takrat, ko gre za bogastvo, užitek in moč, ki jih je res mogoče črpati iz materialnih stvari. To so glavni maliki, pred katerimi se svet prepogosto klanja.

Da bi se lahko uprli takšnim prefinjenim skušnjavam in odpravili pogubne posledice, do katerih lahko vodijo, Sveti Duh ljudem pomaga z darom vednosti. Ta dar jim pomaga pravilno vrednotiti stvari v njihovi bistveni odvisnosti od Stvarnika. Zaradi njega, kot piše sveti Tomaž, človek ne ceni

bitij več, kot so vredna, in ne postavlja cilja svojega življenja v njih, ampak v Boga (prim. *Summa Theol.* II-II, q. 9, a. 4).

Devica Marija, z zgledom svojega osebnega potovanja vere nas uči, da bi potovali »med dogodki sveta, s srcem uprtim tja, kjer je pravo veselje« (molitev enaindvajsete nedelje med letom).

Četrta zgodba: Gajba

Bil sem prepričan, da delam prav. To so bili »stormy days«, viharne dnevi mojega življenja. Biti vodja klape, boriti se za svoj prav, ne glede na to, kaj pravijo drugi. Imeti moč, ki jo čutiš, ko si do zadnjega diha povezan z družino, ko greš čez mejo zakona, ki zate ne obstaja več, saj je bolj pomembno, kaj misliš sam in tvoji prijatelji; to je kot droga, prilepi se nate. Potem sem postal občudovan in zapeljalo me je, da je bilo prestopov čez mejo zakona vedno več, vedno več je bilo nasilja. Kdor je močan, je prvi. In izzivali so me, nisem pa hotel biti zguba v njihovih očeh. Tako sem večkrat udaril po mizi in po človeku. Takrat, ko je Majki vskočil v oni sceni v mestu, mi je obrnil življenje na glavo. Nisem mogel razumeti, kako je nekdo, ki sem ga imel za šlevo, naredil nekaj, česar si sam nisem upal. Tako me je šokiralo, da sem se tisto noč napil. Zjutraj mi ni kljuvalo le v glavi, pač pa sem po dolgem času zaslišal hrepenenje svojega srca. *Tudi jaz bi rad bil nekdo, ki bi ga drugi cenili zaradi dobrih del.* Priznal sem si, da imam Majkija rad in da si želim, da bi me on cenil. Vzel sem si še nekaj dni, stopil do kaplana, ki ga že leta nisem obiskal. Bilo je res dobro, opravil sem spoved – ko sem prosil Svetega Duha, naj mi pokaže grehe, sem videl vse, kar sem storil narobe. Zdaj živim drugače in ni mi žal.

Sv. Janez Pavel II, o daru sveta

Ta je kristjanu dan, da bi razsvetlil vest pri moralnih odločitvah, ki jih prinaša vsakdanje življenje.

Potreba, ki jo v naših dneh, vznemirjenih zaradi nemalo kriz in razširjene negotovosti glede resničnih vrednot, močno čutimo. To pomeni, da se človek zaveda, da je treba nevtralizirati nekatere destruktivne dejavnike, ki zlahka najdejo pot v človeškega duha, ko ga razburkajo strasti, in vanj vnesti zdrave pozitivne elemente.

V tej zavzetosti za moralno obnovo mora biti in je Cerkev v ospredju; od tod tudi molitev, ki se poraja: iz src njenih članov – vseh nas –, da bi dobili predvsem pomoč luči od zgoraj. Božji Duh se na to prošnjo odzove z darom

sveta (nasveta), s katerim obogati in izpopolni krepost preudarnosti ter od znotraj vodi dušo in jo razsvetljuje, kaj storiti, zlasti kadar gre za pomembne odločitve (na primer za odgovor na poklic) ali za pot, ki jo je treba prehoditi med težavami in ovirami.

Marija, Mati dobrega sveta, izprosi nam pomoč Svetega Duha!

Peta zgodba: Majki

Tisto poletje po koncu srednje šole sem bil kot ubit, težave, ki sem jih imel in jim nisem vedel pravega vzroka, so mi izpile vse veselje do življenja. Doma se nisem najbolje znašel, bežal sem v družbo, otepal sem se samega sebe, bil sem kot ovenela trava. Dokler me ni našel Gajba, prijatelj, ki sem ga imel za vzor. Verjetno sem se napajal iz njegove energije, bil je rojen voditelj. Pa me je razočaral. Šok, ki sem ga doživel, ko sem videl, s čim se ukvarja, me je streznil. Šele pozneje, ko sem srečal drugačne prijatelje, sem našel tudi pot iz luknje svojih težav. Bila je neverjetna izkušnja. Še samega sebe nisem prepoznal – dano mi je bilo, da sem jasno vedel, kaj moram storiti, in nisem imel nobenih zadržkov. Nasprotno, bilo je, kot bi me vodila notranja sila, ki mi je bila tako domača, da ji nisem nasprotoval, obenem sem se pa čudil – od kod meni to? Rešil sem prijatelja, Gajbo, ki me je takrat poletni razočaral. A vedel sem, da želim to storiti zanj, da ne morem, da ne bi tega naredil, kljub temu da je bilo nevarno. Šele pozneje, ko sem o tem premišljeval, sem prišel do sklepa, da mi je pomagal Bog. Ne vem, kako, a kar sem storil, je bilo več, kot sem bil zmožen sam.

Sv. Janez Pavel II., o daru moči

Morda danes bolj kot še nikoli prej moralna krepost moči potrebuje podporo ustreznega daru Svetega Duha. Dar moči je nadnaravni vzgib, ki daje duši trdnost ne le ob izjemnih priložnostih, kot je mučeništvo, ampak tudi v običajnih težavah: v boju za doslednost pri svojih načelih: v prenašanju žalitev in krivičnih napadov: v pogumnem vztrajanju na poti resnice in pokončnosti kljub nerazumevanju in sovražnosti.

Ko tako kot Jezus v Getsemaniju doživljamo »slabost mesa« (prim. Mt 26,41; Mr 14,38) ali bolje rečeno človeške narave, podvržene fizičnim in psihičnim šibkostim, moramo prositi Svetega Duha za dar moči, da bi ostali trdni in odločni na poti dobrote. Potem bomo lahko s svetim Pavlom ponavljali: »Zato sem zadovoljen v slabotnostih, v žalitvah, v potrebah, v preganjanjih in stiskah za Kristusa. Kadar sem namreč slaboten, takrat sem močan.« (2 Kor 12,10).

Marija, Kraljica nebes, pridobi nam dar moči v vseh življenjskih preizkušnjah in ob smrtni uri!

Šesta zgodba: Mama

Vztrajati ob svojem sinu Mihi, ki me je več mesecev »imel na hladnem« – ni se hotel ali mogel pogovarjati z mano –, je bila trda preizkušnja. Bila sem še v bolečinah po izgubi moža, potem pa še ta sinova trdota. Izgubljena sem bila. Iz prvotnega nerazumevanja in zahtevnega odnosa s sinom sem v nočeh, ko sem se v molitvi pogovarjala s pokojnim možem, še bolj pa z Bogom, prišla do spoznanja, da trda in nasilna pot ne spremeni nikogar, še poslabša lahko odnos. Popustila sem, v dnu sem verovala, da Bog zmore in želi pomagati tudi meni v moji nesreči. Zelo šibka je bila moja vera v tistih nočeh, a počasi se je krepila. Odkrivala sem, da mi pomaga branje odlomkov o dobrem pastirju, o usmiljenem Samarijanu. V sebi sem nosila besede: »Ne boj se, samo veruj.« Sčasoma sem opazila, da mi je sin postajal bližji, zaznala sem njegovo izgubljenost, ki je ni mogel izraziti. Čeprav se je družil s fanti z vasi, ki mi niso bili všeč, sem ga gledala kot fanta, ki bo našel pot, kot ljubljenega moževega sina. Tudi oni črnolasi Gajba mi je prirasel k srcu. Priporočala sem ju Bogu, naj ju On vodi.

Sv. Janez Pavel II., o daru pobožnosti

Z darom pobožnosti Duh ozdravlja naša srca vseh oblik trdote in jih odpira za nežnost do Boga ter bratov in sester. Nežnost kot resnično sinovska drža do Boga se izraža v molitvi. Izkušnja lastne bivanjske revščine, praznine, ki jo v duši puščajo zemeljske stvari, poraja potrebo, da se zatečemo k Bogu, da bi dobili milost, pomoč in odpuščanje. Dar pobožnosti usmerja in hrani to potrebo ter jo bogati z občutki globokega zaupanja v Boga, ki mu zaupamo kot dobremu in velikodušnemu Očetu. V tem smislu je sveti Pavel zapisal: » je Bog poslal svojega Sina ..., da bi mi prejeli posinovljenje. Ker pa ste sinovi, je Bog poslal v naša srca Duha svojega Sina, ki vpije: 'Aba, Oče!' Potemtakem nisi več suženj, temveč sin ...« (Gal 4,4-7; prim. Rim 8,15).

Nežnost, pristna bratska odprtost do bližnjega, se kaže v krotkosti. Z darom pobožnosti Duh vlije v vernika novo zmožnost ljubezni do bratov, zaradi česar je njegovo srce na neki način udeleženo pri sami krotkosti

Kristusovega Srca. »Pobožen« kristjan v drugih vedno vidi otroke istega Očeta, ki so poklicani, da postanejo del Božje družine, ki je Cerkev. Čuti se spodbujenega, da z njimi ravna s prijaznostjo in prijateljstvom, ki sta lastna iskrenemu in bratskemu odnosu.

Dar pobožnosti nadalje v srcu ugasne ognje napetosti in razdora, ki so grenkoba, jeza in nepotrpežljivost, ter goji občutke razumevanja, strpnosti in odpuščanja. Takšen dar je torej korenina tiste nove človeške skupnosti, ki temelji na civilizaciji ljubezni.

O milostljiva, o ljubezniva, o sladka **Devica Marija**, izprosi nam izlitje daru pobožnosti!

Sedma zgodba: Teja

Velikokrat sem šla po vsakdanjih opravkih po mestu in srečevala mnogo različnih ljudi, med njimi tudi mlade. Pri spomeniku žrtvam vojn sem jih včasih videla samo sedeti na robu, včasih igrati nogomet, celo plesati. Običajno sem šla mimo. Takrat me je nekaj nagnilo k temu, da sem stopila do skupine mladih, ki se je preveč sprostita na tako spoštovanja vrednem mestu, Nej je bil med njimi, takrat ga še nisem poznala. Ni mi bilo najbolj prijetno, a slediti sem želela vzgibu, naj posežem vmes. Niso bili prav prijazni, nisem jim zamerila. Večkrat je tako – zelo pomembno se mi zdi slediti Svetemu Duhu, ko me nagiba k delovanju: želim izpolniti, kar Bog želi od mene. Bolj ko odkrivam, kako me podpira, mi pomaga, mi daje izkušati polnejše življenje, bolj si želim, da bi storila, kar prepoznavam, da me vabi storiti. Ni enostavno, učim se razločevati, a ta pripravljenost, da bi izpolnjevala, kar Gospod želi, vidim, da z leti v meni raste, se krepi. Kot bi nekdo Drug zalival, jaz Mu le izrekam da, velikokrat skozi borbo umiranja sami sebi. A Njegova ljubezen, ki vabi, zmaguje. Kadar vidim Njegovo delovanje in zmago nad slabim, ki je v meni, ali Njegovo delovanje v drugih, se počutim majhno in globoko hvaležno.

Sv. Janez Pavel II., o daru strahu Božjega:

Tu gre za nekaj veliko bolj plemenitega in vzvišenega; gre za iskren in spoštljiv občutek, ki ga človek doživlja pred neizmernim Božjim veličastvom, zlasti ko razmišlja o svoji nezvestobi in nevarnosti, da bo na večni sodbi, ki se ji nihče ne more izogniti, »spoznan za nezvestega« (Dan 5,27) ... Vse to Sveti Duh prevzame in povzdigne z darom Gospodovega strahu. Vsekakor ne izključuje strahu, ki izhaja iz zavedanja storjenih napak in možnosti Božje kazni, vendar ga blaži z vero v Božje usmiljenje in z gotovostjo očetovske skrbi Boga, ki želi večno odrešenje vsakega posameznika. S tem darom pa Sveti Duh v dušo najbolj vliva sinovsko ljubezen, ki je čutenje, ukoreninjeno v Božji ljubezni. Duša zdaj skrbi, da se ne bi zamerila Bogu, ki ga ljubi kot Očeta, da ga ne bi v ničemer užalila, da bi »ostala v njem« in rasla v ljubezni (prim. Jn 15,4-7).

Devica Marija, ki si se ob sporočilu angela močno »vznemirila« (Lk 1,29), a si zmogla izreči »fiat« vere, poslušnosti in ljubezni, prosi z nami Svetega Duha, naj velikodušno izlije dar svetega strahu Božjega na ljudi našega časa.

Večer pred birmo, 21.45

»Kaj pa sklepna spodbuda?« je vprašal Nej.

»Poskusi ti,« je rekla s. Teja.

Nej je priznal, da si je nekaj že napisal doma. Fante in dekleta je spremljal z molitvijo, mislil je nanje. Zdaj je imel priložnost, da jim položi na srce nekaj besed:

Dragi birmanec, draga birmanka,

»Zato – kakor govori Sveti Duh:

Če danes zaslišite njegov glas,

ne zakrknite svojih src kakor ob upor,

kakor na dan preizkušnje v puščavi.» (Heb 3,7-8)

Ne, to ni zame, to je za svetnike.

O tem te bomo poslušali drugič.

Imam pomembnejše stvari, kot ukvarjati se z Bogom.

Ko bo čas za poroko, takrat bom mislil na to.

...

Tisoč izgovorov bi lahko našli.

A vsak dan je nova priložnost, vse dokler se pravi danes.

»Kristusa smo namreč deležni, če le začetni temelj ohranimo trden do konca, saj je rečeno:

Če danes zaslišite njegov glas,

ne zakrknite svojih src kakor ob upor.» (Heb 3,14-15)

Naš temelj nismo mi sami, ker lahko opešamo, nas preslepi ponudba sveta, se utrudimo v lastnih poskusih. Naš temelj je **krstna zaveza s Kristusom**, ki je vir našega upanja, nam podarja pravo življenje, nas vodi k Očetu. Nanj se zanašajmo in opirajmo, Njemu poskušajmo dati prostor v srcih, da bi Ga poslušali.

»Živa je namreč Božja beseda in učinkovita in ostrejša kakor vsak dvorezen meč in prodre do ločitve duše in duha, tudi do sklepov in mozga, in presoja misli in namene srca.« (Heb 4,12)

Božja beseda v Svetem pismu je polna Svetega Duha. Kdor jo sprejema z odprtim srcem, ga lahko okrepi, razsvetli, v njem prebudi pobožnost, zvestobo, spremeni srce ...

Upanje torej, ki ga prejemamo od Boga, ne osramoti, »ker je Božja ljubezen izlita v naša srca po Svetem Duhu, ki nam je bil dan.« (Rim 5,5) Kar dela Bog, ostane za vedno, kar je Božje, premaga smrt.

Taka je pot v občestvo z Bogom Očetom, z brati in sestrami, ki jo je odprl Jezus Kristus z darovanjem samega sebe, je delo Svetega Duha v človekovem življenju.

Ta pot je torej odprta tudi zate. Prejel si Svetega Duha, prejel si paket, ki ga lahko razpakiraš z Njim, ki te vabi – če ne preslišiš Njegovega glasu.

Vabi te, da postaneš zares živ, da izkusiš moč Božjih darov, da boš lahko rekel: »Da, v meni tudi živi Jezus Kristus, deluje in moli Sveti Duh.« (prim. Rim 8,26) »Poznam Ga, poznam Njegove sadove: ljubezen, veselje, mir!« (prim. Gal 5,22)

»To je bila pa že mala pridiga, Nej,« je odmevala Teja in se nasmehnila ob spominu, kako ji je Nej pred leti rekel enako.

»Upam, da bodo veseli te popotnice,« je odvrnil Nej in dodal: »Vesel sem, da me niste zadnjič nagnali, ko sem preveč zvonil.«

»Lahko bi te zdaj, natisniti moraš še knjižice, jutri bo birma!«

»Brez skrbi, grem, dovolj časa imam še. Teja, hvala za sodelovanje!«

»Z veseljem, Nej. Pozdravi svoje mlade!«

O avtorici

Marjeta Pija Cevc se je rodila leta 1970 v Ljubljani. Prva otroška leta je preživela na Kodeljevem, kasneje na podeželju ob Kamniški Bistrici in v bližini Kamniško-Savinjskih Alp. Po izobrazbi je gozdarka in teologinja. K uršulinkam je vstopila 2002. Od takrat naprej živi pustolovščino življenja po Duhu v redovni skupnosti.